

Wyrok

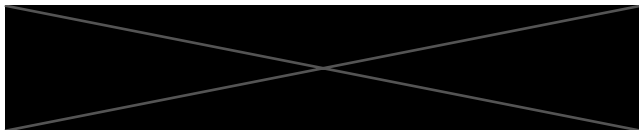
Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 28 lutego 2024 r.

IV K 152/21

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Sentencja

Sąd Okręgowy w Łodzi, w IV Wydziale Karnym po rozpoznaniu w dniach: 16 listopada 2021 r., 21 grudnia 2021 r., 20 stycznia 2022 r., 24 marca 2022 r., 31 maja 2022 r., 14 czerwca 2022 r., 30 sierpnia 2022 r., 26 października 2022 r., 19 grudnia 2022 r., 5 stycznia 2023 r., 14 lutego 2023 r., 14 kwietnia 2023 r., 24 maja 2023 r., 23 sierpnia 2023 r., 3 listopada 2023 r., 1 grudnia 2023 r., 5 stycznia 2024 r., 14 lutego 2024 r. sprawy: A. H. urodzonego (...) w A., syna M. i M. z domu W. oskarżonego o to, że: w dniu 25 marca 2016 r. w Ł., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie wielkiej wartości nie mniejszej niż 1 969 176, 42 złotych poprzez wprowadzenie w błąd sędziego Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, I Wydziału Cywilnego co do kręgu osób uprawnionych do dziedziczenia po M. W. oraz co do daty jego zgonu, w wyniku czego Sąd wydał postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku po w. w o sygnaturze I Ns 750/15 na rzecz osób, które nie były do niego uprawnione, a w skład którego wchodziły udziały w wysokości (...) w nieruchomości położonej przy ulicy (...) w Ł. dla której prowadzona jest księga wieczysta nr LD 1 (...)/2 t.j. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb z art. 294 § 1 kk

1. oskarżonego A. H. uznaje za winnego zarzucanego czynu z tą zmianą, iż usiłował on doprowadzić Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i z tym uzupełnieniem, iż zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na wydanie przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w dniu 20 października 2023 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 534/23 prawomocnego postanowienia o wznowieniu postępowania w

sprawie o sygn. akt I Ns 750/15, uchyleniu punktu 4 postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z 25 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 750/15 i odrzuceniu wniosku o stwierdzenie nabycia spadku po M. W. czym wypełnił znamiona art. 13 § 1 kk w zw z art. 286 § 1 kk w zw z art. 294 § 1 kk i za to na podstawie art. 13 § 1 kk w zw z art. 286 § 1 kk i w zw z art. 294 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na 1 (jeden) rok;

3. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego A. H. do pisemnego informowania sądu jeden raz na trzy miesiące o przebiegu okresu próby;

4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1050,55 zł (jeden tysiąc pięćdziesiąt złotych pięćdziesiąt pięć groszy) tytułem kosztów sądowych i kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

Uzasadnienie faktyczne

Nieruchomość położona przy ulicy (...) w Ł. została zakupiona przez M. W. około 1890 r. To stanowiło połowę obecnej nieruchomości. Pozostała część została dobudowana. W czasach PRL-u nieruchomość była zarządzana przez gminę. (wyjaśnienia oskarżonego k 512-518).

M. W. urodził się (...) w Z. (k 412 pismo Archiwum Państwowego w Ł., akt urodzenia k 413-415).

Postanowieniem z 13 stycznia 1947 r. Sąd Grodzki w Ł. stwierdził, iż M. W. syn M. - A. i P. z L. małżonków W. urodzony w Z. 17 listopada 1874 r. zmarł w W. 1 stycznia 1942 r. (postanowienie k 9, wnioski k 331, wyciąg k 332, kopia protokołu k 334-335).

Nieruchomość położona w Ł. przy ulicy (...) oznaczona hipotecznym numerem 514 repertorium hipotecznego Nr (...) stanowiła wyłączną własność:

1. C. W. w 186/1080 niepodzielnych częściach;
2. M. W. w 186/1080 niepodzielnych częściach;
3. D. W. (1) w 186/1080 niepodzielnych częściach;
4. W. - B. W. w 31/1080 niepodzielnych częściach;
5. P. W. (...) niepodzielnych częściach;
6. E. K. i S. W. (...) niepodzielnych częściach;
7. M. z W. G. (...) niepodzielnych częściach;
8. S. P. (...) niepodzielnych częściach;
9. Dana W. (...) niepodzielnych częściach;
10. I. R. W. w 138/1080 niepodzielnych częściach;

11. J. S. w 15/1080 niepodzielnych częściach;
12. P. J. w 30/1080 niepodzielnych częściach;
13. F. R. w 30/1080 niepodzielnych częściach;
14. M. M. w 46/1080 niepodzielnych częściach;
15. W. M. w 15/1080 niepodzielnych częściach;
16. Majty W. w 62/1080 niepodzielnych częściach. (zaświadczenie k 340).

Sąd Grodzki w Łodzi postanowieniem z 15 września 1949 r. stwierdził, iż prawa do spadku pozostałego po M. W. z M. - A. i P. z L. urodzonym w Z. 17 listopada 1874 r. zmarłym w W. 1 stycznia 1942 r. nabyły na podstawie dziedziczenia ustawowego: F. R. W. z d. W. c. M. i R. A. z P., małż. W., urodzona w W. w 1894 r. w 1/4 części, J. R. z W. - k.c. M. i Rychli A. z P. małż. W. urodzona w Ł. 3 października 1900 r. w 1/4 części, S. Majta z W. H. c. M. i R. A. z P. urodzona (...) w Ł. w 1/4 części, P. z W. F. c M. i R. A. z P. urodzona (...) w Ł. w 1/4 części. (postanowienie k 7, kserokopie dokumentów ze sprawy Sp (...) k 341-364).

Od lat 90-tych nieruchomością administrowała E. H. A. H. (1) został zarządcą nieruchomości w 1999 r. Stan majątku uregulowany był wówczas w około 50 procentach. E. H. zmarła w 2006 r. (wyjaśnienia oskarżonego k 512-518).

Radca prawny M. S. (1) od 2010 r. zajmowała się obsługą prawną zarządcy sądowego A. H. (1). W 2011 r. zawarta została umowa zlecenia, a M. S. (1) przeniosła siedzibę swojej kancelarii do lokalu w kamienicy przy ulicy (...). Tam znajdowała się większość spraw, dokumenty. W związku ze sprawą sądową z poprzednim pełnomocnikiem oskarżonego M. A. nie wszystkie dokumenty, które znajdowały się w posiadaniu E. H. zostały przekazane M. S. (2).

B. P. przekazał wcześniej M. A. informacje dotyczące rodziny G., która miała udziały w nieruchomości przy ulicy (...). M. S. (2) w uzgodnieniu z A. H. (1) rozpoczęła poszukiwanie aktów zgonu M. G., jej męża i dzieci. Nie udało się odnaleźć ich aktów zgonów poza jednym aktem zgonu, jednego z synów. Sąd uznał za zmarłych M. G., jej męża i syna.

M. S. (2) równolegle występowała do archiwum Urzędu Stanu Cywilnego, Instytutu Żydowskiego, PCK i innych instytucji w celu uzyskania aktów zgonów osób, co do których zamierzała wraz z oskarżonym wszcząć postępowanie spadkowe, a które były wpisane do księgi wieczystej jako współwłaściciele nieruchomości przy (...) 76 w Ł. t.j. B. W., D. W. (2), M. W. i innych.

Uzyskano akty zgonu B. W. i D. W. (2). Z informacji znajdujących się w zespole akt Starszeństwa Żydów w Ł. wynikało, iż M. W. urodzony (...) w Z. w 1940 r. przebywał w (...) getcie. Aktu zgonu M. W. nie odnaleziono (zeznania M. S. (2) k 520- 527, potwierdzenia zameldowania k 417-420, pismo USC k 251 M. S. (3) w 2011 r. działając jako pełnomocnik A. H. (1) wniosła o uznanie za zmarłego M. W. (zeznania świadka M. S. k 520-527, wniosek k 246- 248).

Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi postanowieniem z 12 grudnia 2013 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt II Ns 2672/11 uznał za zmarłego M. W. (W.) syna M. W. i P. W. z domu Lewi, urodzonego (...) w Z. i oznaczył chwilę jego śmierci na 1 stycznia 1947 r., godz. 24.00. (postanowienie k 6).

M. S. (1) wystąpiła do Urzędu Stanu Cywilnego w W. o sporządzenie aktu zgonu M. W. W lutym 2014 r. M. S. (1) otrzymała z Urzędu Stanu Cywilnego w W. informację, iż w archiwum znajduje się akt zgonu M. W. z datą zgonu 31 stycznia 1942 r. Skontaktowała się wówczas z oskarżonym, informując go o tym fakcie. (zeznania M. S. k 520-527, pismo i zwrotne potwierdzenie odbioru k 325-326).

Urząd Stanu Cywilnego Miasta S. W. pismem z 12 lutego 2014 r. wystąpił do Prokuratury Rejonowej Ł. o wniesienie skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z 12 grudnia 2013 r., sygn. akt II Ns 2672/11 o uznaniu za zmarłego M. W. wobec ustalenia, iż w księdze zgonów za rok 1949 figuruje akt zgonu sporządzony na nazwisko W. M. (pismo k 2).

Prokuratura Rejonowa Ł. pismem z 14 marca 2014 r. poinformowała Urząd Stanu Cywilnego Miasta S. W., iż nie będzie wnosić skargi o wznowienie postępowania. W piśmie wskazano m. innymi, iż stosownie do powołanych przepisów kpc możliwość wniesienia skargi nie jest zastrzeżona wyłącznie dla prokuratora. Możliwe jest także wniesienie jej przez uczestnika postępowania, a nawet zainteresowanego, który nie był uczestnikiem postępowania. Podniesiono także, iż w ocenie prokuratora ze względu na różnice w dacie urodzenia M. W., jak również co do imienia ojca oraz nazwiska rodzowego matki nie ma pewności, czy postępowanie sygn. II Ns 2672/11 i postępowanie Sądu Grodzkiego w Ł. sygn. akt Zg 1776/46 dotyczyły tej samej osoby. (pismo k 242-243).

W związku z treścią pisma Prokuratury Rejonowej Ł. z 14 marca 2014 r., sygn. akt Pc 38/14 o odmowie wniesienia skargi o wznowienia postępowania o uznaniu za zmarłego M. W., Kierownik Urzędu Stanu Cywilnego m.st.W. wykonując postanowienia sądu sporządził w dniu 20 marca 2014 r. akt zgonu na nazwisko M. W. (W.). (pismo k 323, akt zgonu k 210).

Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi prawomocnym postanowieniem z 25 marca 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I Ns 750/15 po rozpoznaniu wniosku A. H. (1) o stwierdzenie nabycia spadku po M. G., B. W., D. W. (2) i M. W. stwierdził m. innymi, iż spadek po M. W.

(W.) synu M., M., M.) i P. (P.) zmarłym 1 stycznia 1947 r. na podstawie ustawy nabyli: bratanica M. (Majta) H. vel H. z domu W. (cóрка W. B. i I. R.) i siostrzeniec B. P. vel P. vel P. (syn J. i S.) po 1/3 części każde z nich oraz bratanice: P. W. (1) primo voto T. z domu W.

(cóрка C. i S.) i M. (Majta) R. (R.) z domu W. vel W. (cóрка C. i S.) oraz cóрка bratanicy D. (Dola) R. z domu W. (cóрка P. i F.) po 1/9 części każda z nich.

(postanowienie k 5, k 193, wnioski k 116-120, pełnomocnictwa k 121-123, 125, 127, 129, 131, 165, 153-154 protokół (...), kopie postanowień k 135, 136-137, 138, 139, 140, 141, 174, 188, akty zgonów

141-148, zarządzenie k 166, ogłoszenie k 176-177, pismo k 185-187, protokół k 192).

Minister Finansów Decyzją z 26 listopada 2002 r. na podstawie ustawy z 9 kwietnia 1968 r. o dokonywaniu wpisów w księgach wieczystych na rzecz Skarbu Państwa w oparciu o międzynarodowe umowy o uregulowaniu roszczeń finansowych w związku z Układem zawartym między rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, a Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej dotyczącym roszczeń obywateli Stanów Zjednoczonych podpisanym 16 lipca 1960 r. stwierdził przejście na rzecz Skarbu Państwa (...) części w prawie własności nieruchomości położonej w Ł., przy ulicy (...) należących do E. K. vel A. K. ((...) części), S. J. K. (1) vel J. K. (2) ((...)) części i S. H. ((...) części.) decyzja k 3-4).

W Polsce S. H. funkcjonowała jako S. Majta W. Po emigracji do USA przedstawiała się jako S., nosząc nazwisko męża H. F. R. W. zginęła w 1943 r. Jej spadkobierczynią była córka F. R. W. zamieszkała w W. J. K. po wojnie mieszkała w P., a P. F. w Belgii, w A.

Minister decyzję o przejściu na własność Skarbu Państwa nieruchomości lub jej części po wypłacie odszkodowania na podstawie umów zawartych z innymi państwami wydaje na wniosek właściwego urzędu (Urzędu Miasta Ł.). Co do P. F. - W. Minister Finansów w 2020 r. wszczął postępowanie w sprawie zastosowania w stosunku do nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...) na podstawie ustawy z 9 kwietnia 1968 r. o dokonywaniu wpisów w księgach wieczystych na rzecz Skarbu Państwa w oparciu o międzynarodowe umowy o uregulowaniu roszczeń finansowych w związku z przyznaniem jej odszkodowania za udział (...) części przedmiotowej nieruchomości na podstawie Układu między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, a Rządem Belgii i Wielkiego Księstwa Luksemburga dotyczącego odszkodowania za niektóre interesy belgijskiej i luksemburskie w Polsce.

M. H. vel H. z domu W. była wnuczką brata M. W. W. Jej rodzicami byli W. B. i I. R.

B. P. był wnukiem brata M. W., B. W. B. W. miał córkę S. i jej synem był B. P. vel P.

Bratem M. W. był C. W. Jego córką była Pesa vel P., P. W. (2).

Wnuczką C. W. była D. (Dola) R. C. W. miał córkę F. Jej córką była F. (W. po mężu).

Postanowieniem z 14 maja 2003 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi - Ś. w Ł. oddalił wniosek Skarbu Państwa o dokonanie wpisu w dziale II Księgi Wieczystej (...) jako właściciela Skarbu Państwa do udziału wynoszącego (...) części w miejsce - E. K., do udziału wynoszącego (...) udziału w miejsce S. K., a także do udziału wynoszącego (...) części w miejsce M. W. vel W. i D. W. (1) vel W. ujawnionych po 186/1080 części każdy z nich. Nie ustalono bowiem, udziału jaki odziedziczyła S. H. po D. W. (1) i M. W. (zeznania świadka P. D. k 105-107, 518-519, zawiadomienie k 108, pismo k 109-110, " drzewo genealogiczne k 111", kopia postanowienia k 112-113, dokumenty Ministerstwa Finansów - załącznik).

W dniu 5 lutego 2020 r. Skarb Państwa, Prezydent Miasta Ł. złożył w Sądzie Rejonowym dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi skargę o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi w Śródmieścia w Ł. z 25 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 750/15 o

stwierdzeniu nabycia spadku z powodu funkcjonowania w obrocie prawnym prawomocnego postanowienia spadkowego dotyczącego tego samego stosunku prawnego. (wniosek k 202-203).

W odpowiedzi na skargę pełnomocnik A. H. (1) przyłączył się do zawartego w niej wniosku. (pismo k 227-229).

Prawomocnym postanowieniem z 20 października 2023 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I Ns 524/23 Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi po rozpoznaniu skargi Skarbu Państwa - Prezydenta Miast Ł. postanowił:

- wznowić postępowanie zakończone prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z 25 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 750/15 w zakresie pkt 4;
- uchylić pkt 4 postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z 25 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 750/15 i wniosek o stwierdzenie nabycia spadku po M. W. (W.) odrzucić. (postanowienie k 734-734 odw.).

Oskarżony A. H. (1) nie był karany. (dane o karalności k 787).

Oskarżony A. H. (2) w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do zarzucanego czynu. Wyjaśnił, iż wspólnie ze swoim pełnomocnikiem zrobili wszystko, by ustalić, kim są spadkobiercy nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...). Oskarżony wskazał, iż jego pełnomocnik nie mógł odnaleźć informacji dotyczący Pana M. Niczego o nim nie wiedzieli o tym, czy miał dzieci, czy umarł, choć było prawdopodobne, iż umarł w czasie Holocaustu. Podał, iż jego rodzice nie przekazywali mu żadnych informacji na temat rodziny, co było normalne po Holocaustcie.

A. H. (1) wyjaśnił także, iż jego mamą była M. H., która zmarła w 1998 r. Jej ojcem był W. W. Nie pamięta jakie więzy pokrewieństwa łączyły jego matkę z M. W.

W 2020 r. po wydaniu przez sąd postanowienia o stwierdzeniu zgonu M. W., jego pełnomocnik M. S. (1) poinformował go, że jest jakiś inny akt zgonu M. W. Było mu obojętne, czy akt zgonu zostanie odnaleziony czy nie. Chciał zakończyć sprawę. Wcześniej w 2014 r. nie był informowany przez pełnomocnika, że akt zgonu po M. W. został już wydany. W czasie postępowania spadkowego wskazał znany mu krąg spadkobierców i datę zgonu określoną przez sąd. Oskarżony wyjaśnił także, iż jego pełnomocnik nie informował go o drugim akcie zgonu.

Także przed sądem A. H. (1) nie przyznał się do zarzucanego czynu. Wyjaśnił m. innymi, iż niczego nie wiedział o rodzinie swojej matki. Wynika to z przekazu pokoleniowego i wpływu zagłady na ludzi, którzy przeżyli Holocaust. Należy do drugiego pokolenia po zagładzie. Jest dzieckiem osób, które uszły z życiem z Holocaustu i są naznaczeni traumą. Zaakcentował powołując się na wskazane przez siebie publikacje, iż wystąpiło zjawisko braku ciągłości pokoleniowej, zjawisko " konspiracji milczenia tych, którzy przeżyli". Wyjaśnił, iż w jego rodzinie totalnie milczało się o tym co się wydarzyło podczas Holocaustu. Jego matka zgubiła rodziców, jedyną siostrę i jedynego 4 letniego syna. Podkreślił, iż od matki nie miał żadnych

informacji o rodzinie matki. Pewne informacje otrzymał od E. H., która administrowała kamienicą przy ulicy (...) dopiero po śmierci matki.

Podniósł, iż kwestia istnienia dwóch aktów zgonu nie była dla niego bardzo ważna. Kiedy jego pełnomocnik otrzymał wiadomość, że istnieje drugi akt zgonu ten stwierdzający, iż M. W. umarł w 1942 r. to w tym samym czasie otrzymali pismo z Prokuratury Rejonowej Ł., zawiadomienie, iż prokuratura nie będzie wnosić skargi, ponieważ nie ma pewności, iż te dwa akty zgonu dotyczą tej samej osoby. Wybierając jako podstawę do wystąpienia o stwierdzenie nabycia spadku akt zgonu stwierdzający śmierć M. W. w 1947 r. wierzył, że wszystko jest w porządku.

Oskarżony podał także, iż sprzedaż nieruchomości przy ulicy (...) byłaby dla niego nieopłacalna. Jej rentowność jest i była wysoka. Wartości nieruchomości cały czas rośnie. Oskarżony zaprzeczył, by jego celem było oszukanie kogokolwiek. Zamierzał jedynie jako sądowy zarządca nieruchomości uregulować jej status. Dlatego sprawę tę powierzył profesjonalnemu pełnomocnikowi. Pełnomocnik sporządził drzewo genealogiczne rodziny na podstawie wiedzy jaką posiadał, a którą uzyskał od E. H. Podejmował także próby odnalezienia członków rodziny W. Po uzyskaniu informacji, że osoby takie mogą mieszkać w Izraelu skontaktował się z nimi. Zachęcał, by przyłączyli się do sprawy dotyczącej stwierdzenia nabycia spadku. Ich pełnomocnik miał skontaktować się z M. S. (1), która przekazała informacje dotyczące sprawy. Następnie kontakt z tymi osobami się urwał.

A. H. (1) podniósł także, iż sprawa związana z dwoma aktami zgonu była dla niego nieważna, marginalna. Wspólnie z pełnomocnikiem uznał, iż nie jest to ciężki problem do rozwiązania. Zaprzeczył, by chciał kogokolwiek oszukać, ani osoby prywatnej, ani organów państwowych.

Ustalając stan faktyczny Sąd dał co do zasady wiarę zeznaniom M. S. (1). Składając je opisała w sposób nie budzący wątpliwości i znajdujący odzwierciedlenie w szeregu dokumentach załączonych do sprawy okoliczności w jakich nawiązała współpracę z oskarżonym, działania jakie podjęła jako pełnomocnik A. H. (1) w celu uregulowania statusu prawnego nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...). Nie budzi także wątpliwości, iż M. S. (1) występowała do szeregu instytucji w celu uzyskania aktów zgonu osób, po których zamierzała z oskarżonym wszcząć postępowanie spadkowe.

Kopie dokumentów m. innymi w postaci postanowień Sądu Grodzkiego w Ł. dowodzą, iż orzeczeniami odpowiednio z 13 stycznia 1947 r. i 15 września 1949 r. sąd ten uznał za zmarłego M. W., a następnie orzekł o stwierdzeniu nabycia spadku przez jego córki. Nie może także budzić wątpliwości, iż po zainicjowaniu przez M. S. (1) postępowania o uznanie za zmarłego M. W. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi postanowieniem z 12 grudnia 2013 r. uwzględnił wniosek pełnomocnika oznaczając jako datę zgonu na 1 stycznia 1947 r. Określony sposób działania prokuratury, która nie zareagowała na wystąpienie Urzędu Stanu Cywilnego w W. sprawił, iż wystawiony został drugi akt zgonu M. W. Podnieść należy w tym miejscu, iż Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi wydając postanowienia o uznaniu za zmarłego wskazał jako datę urodzenia M. W. 17 października 1874 r., kierując się jak należy

przypuszczać datą wskazaną we wniosku przez pełnomocnika wnioskodawcy, przy czym zauważyć należy, iż akt urodzenia M. W., którym dysponowała M. S. (1) wskazywał, iż urodził się on 17 listopada 1874 r., podobnie jak adnotacje na kartach meldunkowych uzyskanych ze Starszeństwa Ż.

Z wiarygodnych zeznań M. S. (1) wynika, iż poinformowała ona oskarżonego o istnieniu dwóch aktów zgonu wystawionych na to samo nazwisko. Odrzuć należy zatem te wyjaśnienia oskarżonego w których negował, by był o tym fakcie informowany przez swojego pełnomocnika. Nie sposób sobie bowiem wyobrazić, by pełnomocnik przed swoim mocodawcą mógł zataić tak istotną z punktu widzenia prowadzenia spraw spadkowych informację. Nadto, jak przyznał A. H. (1) przed sądem, iż po tym jak jego pełnomocnik otrzymał informację o istnieniu dwóch aktów zgonu " otrzymali także pismo z prokuratury, iż nie będzie ona występowała o wznowienie postępowania".

Odnoszą się do wyjaśnień oskarżonego nie sposób w istocie zanegować istnienia zjawiska " konspiracji milczenia tych, którzy przeżyli". Bez wątpienia z uwagi na określone powiązania rodzinne, postawę matki, oskarżony mógł nie mieć pełnej wiedzy na temat osób, które mogły znaleźć się w kręgu spadkobierców. Zaznaczyć przy tym należy, iż nie sposób podważyć jego wyjaśnień dotyczących działań, które podejmował także na terenie Izraela w celu uzyskania wiedzy o osobach, które mogą być zainteresowane nabyciem w drodze spadkobrania udziałów w kamienicy położonej przy ulicy (...) w Ł.

Brak jest podstaw do kwestionowania zeznań P. D. (2), która z ramienia Urzędu Miasta Ł. prowadziła postępowanie dotyczące ujawnienia decyzji Ministra Finansów o przejęciu udziałów przez Skarb Państwa na skutek wypłaty odszkodowania S. H. i P. F. w księdze wieczystej przedmiotowej nieruchomości. Zeznania te znajdują odbicie w dokumentach uzyskanych z Ministerstwa Finansów i wydrukach z księgi wieczystej nieruchomości.

Nie sposób dać wiary tym wyjaśnieniom oskarżonego w których wskazywał, iż istnienie dwóch aktów zgonu nie miało dla niego istotnego znaczenia w szczególności w kontekście stanowiska jakie zajęła w sprawie Prokuratura Ł. Oceny tej nie mogą także zmienić wątpliwości formułowane przez M. S. (1) co do przebiegu postępowania o uznanie za zmarłego M. W. prowadzonego przed Sądem Grodzkim w Ł. i te, które wynikały z porównania treści dwóch aktów zgonu. Istnienie aktu zgonu stwierdzającego zgon M. W. 1 stycznia 1942 r. musiało stanowić dla oskarżonego i jego pełnomocnika jasny sygnał, iż mogą istnieć osoby (potencjalni spadkobiercy), którzy doprowadzili do uznania go za zmarłego, co powinno skłonić do podjęcia określonych kroków prawnych pozwalających na wyjaśnienia zaistniałej sytuacji przed złożeniem wniosku o stwierdzenie nabycia spadku. Okoliczność, iż oba akty zgonu M. W. dotycząc tej samej osoby potwierdza postanowienia wydane przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w dniu 20 października 2023 r., na skutek skargi o wznowienie postępowania złożonej przez Skarb Państwa, Prezydenta Miasta Ł.

Zeznania S. D., administratora nieruchomości przy (...) 76 acz wiarygodne, nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Oskarżony A. H. (1) zachowaniem przypisanym w wyroku wypełnił znamiona art. 13 § 1 kk w zw z art. 286 § 1 kk w zw z art. 294 § 1 kk. Działając umyślnie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził w błąd sędziego Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, I Wydziału Cywilnego co do kręgu osób uprawnionych do dziedziczenia po M. W. i co do daty jego zgonu. Na skutek działań oskarżonego Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi w dniu 25 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 750/15 wydał postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku po M. W. na rzecz osób, które nie były do tego uprawnione w skład którego wchodziły udziały w wysokości (...) części w nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...) dla której prowadzona jest księga wieczysta nr LD 1 (...), usiłując w ten sposób doprowadzić Skarb Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie wielkiej wartości nie mniejszej niż 1 969 176, 42 złotych. Zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na wydanie przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w dniu 20 października 2023 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 534/23 prawomocnego postanowienia o wznowieniu postępowania w sprawie o sygn. akt I Ns 750/15, uchyleniu punktu 4 postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z 25 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 750/15 i odrzuceniu wniosku o stwierdzenie nabycia spadku po M. W.

Jak już podnoszono oskarżony kierując wniosek o stwierdzenie nabycia spadku zataił przed sądem rozstrzygającym sprawę, iż istnieje drugi akt zgonu M. W., wskazując także na inną datę jego zgonu niż ta, która określona została w postanowieniu Sąd Grodzkiego w Ł.

Podzielić należy te poglądy doktryny i orzecznictwa, które wskazują, iż wprowadzenie w błąd może przybierać postać tzw. oszustwa procesowego, które zachodzi wówczas, gdy na skutek fałszywych dowodów przedstawionych przez sprawcę doszło do rozporządzenia mieniem na podstawie wyroku sądowego, zasądzającego roszczenie. Konstrukcja przestępstwa oszustwa nie wyklucza sytuacji w której wprowadzenie w błąd dotyczy innej niż pokrzywdzony osoby, byle osoba wprowadzona w błąd dysponowała uprawnieniami do dokonania rozporządzenia mieniem innej osoby. Osobami wprowadzanymi w błąd mogą być zatem osoby fizyczne umocowane na podstawie przepisu ustawy, decyzji właściwego organu lub umowy do działania na rzecz osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nie mającej osobowości prawnej lub sędzia upoważniony z mocy ustawy do rozporządzania mieniem.

Trafnie podkreśla Sąd Najwyższy, że " w przypadku oszustwa sądowego polegającego na przedstawieniu fałszywych dowodów, a więc wprowadzeniu sądu w błąd, może dojść do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pozwanego, jeżeli na podstawie tych dowodów sąd zasądzi roszczenie" Podmiotem wprowadzonym w błąd jest sędzia, który dysponuje uprawnieniem do rozporządzenia cudzym mieniem przy orzekaniu o roszczeniach majątkowych. (vide wyrok SN z 13 grudnia 2006 r., V KK 104/06 OSNKW 2006/1 poz. 2427).

Podzielić należy także pogląd, iż jeżeli doszło do pominięcia w postanowieniu sądu osoby uprawnionej do dziedziczenia, na skutek przedstawienia fałszywych dowodów przez sprawcę zmierzającego do osiągnięcia korzyści majątkowej, to taki czyn może stanowić tzw. oszustwo sądowe, wypełniające znamiona

przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk. Jego specyfika polega na tym, iż osobą wprowadzoną w błąd i dokonującą rozporządzenia mieniem jest sąd, a pokrzywdzoną osoba, względem której orzeczenie sądu wywołuje niekorzystne zmiany w sytuacji majątkowej. (Tak Sąd Najwyższy w wyroku z 29 sierpnia 2012 r., V KK 419/11, KZS 2012, Nr 11 poz. 23).

Ustalając wartość wyrządzonej szkody uwzględniono dane wynikające z księgo wieczystej nieruchomości o sprzedaży 2 lipca 2014 r. (...) udziałów w nieruchomości przy ulicy (...) co odpowiada kwocie 123 067 złotych. Przy przyjęciu średniego kursu dolara w 2016 r. - 3, 9211 zł i ustaleniu, iż cena jednego udziału z 1080 wynosi 2700 dolarów przyjęto iż wartość (...) udziałów wynosi 1 969 176,42 zł.

Uwzględniając postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi z 20 października 2023 r. wydane w sprawie I Ns 524/23 sąd uznał, iż zachowanie oskarżonego pozostało w stadialnej formie usiłowania.

Dolegliwość orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności nie przekracza stopnia jego winy i jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Wymierzając ją sąd wziął pod uwagę wartość mienia będącego przedmiotem przestępstwa. Wzięto także pod uwagę niekaralność A. H. (1), jego dotychczasowy sposób życia. Należało dostrzec także przy wymiarze kary pozbawienia wolności, iż oskarżony za pośrednictwem pełnomocnika przyłączył się do skargi o wznowienie postępowania, co w efekcie doprowadziło do usunięcia z obrotu prawnego wadliwego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku.

Właściwości i warunki oskarżonego, jego dotychczasowy sposób życia, niekaralność dają podstawy do przyjęcia, iż pomimo niewykonania kary będzie on przestrzegał porządku prawnego i nie popełni przestępstwa. Dlatego sąd na podstawie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na 1 rok, uznając, iż jest to wystarczające dla osiągnięcia celów kary.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązano oskarżonego A. H. (1) do pisemnego informowania sądu jeden raz na trzy miesiąc o przebiegu okresu próby.

Na podstawie art. 627 kpk zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1050,55 zł (jeden tysiąc pięćdziesiąt złotych pięćdziesiąt pięć groszy) tytułem kosztów sądowych i kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty. Kwotę należnej opłaty ustalono na podstawie art. 2 pkt 1 ust. 3 Ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych tekst jedn.: Dz. U. z 2023 r. poz. 123 z późn. zm.).

Sąd odstąpił do sporządzenia uzasadnienia wyroku na formularzu, uznając, iż sporządzenie go w takiej formie nie pozwalałoby na poznanie przez strony rozumowania sądu i nie gwarantowałoby stronom prawa do rzetelnego procesu.

Z. Doręczyć odpisy stosownie do złożonych wniosków.

06.12.24